

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 11. marca 2010*

Vo veci C-522/08,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Naczelný Sąd Administracyjny (Poľsko) zo 17. septembra 2008 a doručený Súdnemu dvoru 28. novembra 2008, ktorý súvisí s konaním:

Telekomunikacja Polska SA w Warszawie

proti

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory K. Lenaerts, sudcovia R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, G. Arestis (spravodajca) a D. Šváby,

* Jazyk konania: poľština.

generálny advokát: N. Jääskinen,
tajomník: K. Malacek, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. decembra 2009,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Telekomunikacja Polska SA w Warszawie, v zastúpení: H. Romańczuk, P. Paśnik a A. Mednis, advokaci,

- Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, v zastúpení: D. Dziedzic-Chojnacka a H. Gruszecka, splnomocnené zástupkyne,

- poľská vláda, v zastúpení: M. Dowgielewicz, A. Kraińska a S. Sala, splnomocnení zástupcovia,

- talianska vláda, v zastúpení: I. Bruni, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato,

— Európska komisia, v zastúpení: W. Wils, A. Nijenhuis a K. Mojzesowicz, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica) (Ú. v. ES L 108, s. 33; Mim. vyd. 13/029, s. 349, ďalej len „rámcová smernica“) a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/22/ES zo 7. marca 2002 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb (smernica univerzálnej služby) (Ú. v. ES L 108, s. 51; Mim. vyd. 13/029, s. 367, ďalej len „smernica univerzálnej služby“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Telekomunikacja Polska SA w Warszawie (ďalej len „TP“) a Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (predseda Úradu elektronických komunikácií, ďalej len „predseda UKE“) o zákaz uložený spoločnosti

TP podmieniť uzavretie zmluvy o poskytovaní služby uzavretím zmluvy o poskytovaní iných služieb koncovým používateľom.

Právny rámec

Právna úprava Únie

Rámcová smernica a smernica univerzálnej služby

- 3 V súlade s článkom 1 ods. 1 rámcovej smernice:

„Táto smernica vytvára harmonizovaný rámec na reguláciu elektronických komunikačných služieb, elektronických komunikačných sietí, pridružených zariadení a pridružených služieb. Stanovuje úlohy národných regulačných orgánov [(ďalej len „NRO“)] a vytvára sústavu postupov na zabezpečenie harmonizovaného uplatňovanie regulačného rámca v celej [Únii].“

- 4 Podľa článku 2 písm. g) rámcovej smernice je NRO „orgán alebo orgány, ktoré členský štát poveril regulačnými úlohami stanovenými touto smernicou a špecifickými smernicami“.

5 Článok 8 rámcovej smernice stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby [NRO] pri vykonávaní regulačných úloh uvedených v tejto smernici a špecifických smerniciach, uskutočnili všetky zodpovedajúce opatrenia zamerané na dosiahnutie cieľov stanovených v odsekoch 2, 3, a 4. Takéto opatrenia musia byť primerané týmto cieľom.

...

4. [NRO] podporia záujmy občanov Európskej únie okrem iného tým, že:

...

b) zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov pri ich rokovaní s dodávateľmi, najmä zabezpečením dostupnosti jednoduchých a nenákladných postupov pri riešení sporov vykonávaných orgánom nezávislým od zúčastnených strán;

...“

6 Článok 15 rámcovej smernice sa týka konania o vymedzení trhu. Jeho ods. 3 stanovuje:

„[NRO] definujú relevantné trhy podľa národných okolností, najmä relevantné geografické trhy na svojom území podľa princípov práva hospodárskej súťaže, pričom zohľadnia v čo najväčšej miere odporúčanie a pokyny. [NRO] sa pred definovaním trhov, ktoré sa líšia od trhov definovaných v odporúčaní, riadia podľa postupov uvedených v článkoch 6 a 7.“

7 Článok 16 rámcovej smernice, ktorý sa vzťahuje na postup analýzy trhu, stanovuje:

„1. [NRO] vypracujú analýzu relevantných trhov čo najskôr po prijatí odporúčania alebo jeho aktualizácie, pričom maximálne zohľadňujú pokyny. Členské štáty zabezpečia, aby sa táto analýza v prípade potreby vykonala v spolupráci s národnými orgánmi pre hospodársku súťaž.“

2. Ak sa od [NRO] podľa článkov 16, 17, 18 alebo 19 smernice [univerzálnej služby] [alebo podľa článkov 7 a 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/19/ES zo 7. marca 2002 o prístupe a prepojení elektronických komunikačných sietí a príslušných zariadení (prístupová smernica) (Ú. v. ES L 108, s. 7; Mim. vyd. 13/029, s. 323, ďalej len ‚prístupová smernica‘) — *neoficiálny preklad*] vyžaduje určiť, či je potrebné uložiť, ponechať, zmeniť alebo zrušiť povinnosti podnikov, tento určí na základe

svojej analýzy trhu podľa odseku 1 tohto článku, či je na relevantnom trhu efektívna hospodárska súťaž.

...

4. Ak [NRO] zistí, že na trhu nie je efektívna hospodárska súťaž, určí podniky s významným vplyvom na danom trhu v súlade s článkom 14 a [NRO] takýmto podnikom uloží primerané špecifické regulačné povinnosti uvedené v odseku 2 tohto článku, alebo zachová alebo zmení tieto povinnosti, tam, kde už existujú.

...“

8 Podľa článku 10 ods. 1 smernice univerzálnej služby:

„Členské štáty zabezpečia, aby určené podniky pri poskytovaní zariadení a služieb doplnkových k tým, ktoré sú uvedené v článkoch 4, 5, 6, 7 a 9 ods. 2 stanovili podmienky takým spôsobom, aby účastníci neboli povinní platiť za zariadenia alebo služby, ktoré nie sú nevyhnutné alebo za služby, ktoré nie sú požadované.“

- 9 Článok 17 smernice univerzálnej služby s názvom „Regulačné kontroly maloobchodných služieb“ vo svojich ods. 1 a 2 stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby:

- a) keď ako výsledok trhovej analýzy vykonanej v súlade s článkom 16 ods. 3 [NRO] zistí, že na danom maloobchodnom trhu identifikovanom v súlade s článkom 15 [rámcovej] smernice neexistuje účinná hospodárska súťaž a
- b) [keď NRO] príde k záveru, že povinnosti uložené podľa smernice 2002/19/ES (prístupová smernica) alebo článku 19 tejto smernice nevedú k dosiahnutiu cieľov stanovených v článku 8 [rámcovej] smernice,

[NRO] uložili primerané regulačné povinnosti podnikom s významným vplyvom na danom maloobchodnom trhu v súlade s článkom 14 [rámcovej] smernice.

2. Povinnosti uložené podľa odseku 1 vychádzajú z povahy identifikovaného problému a sú primerané a oprávnené na základe cieľov stanovených v článku 8 [rámcovej] smernice. Uložené povinnosti môžu obsahovať požiadavky, aby určené podniky neúčtovali príliš vysoké ceny, nebránili vstupu na trh alebo neobmedzovali súťaž stanovením zničujúcich cien, neposkytovali neprimerané výhody špecifickým koncovým užívateľom, alebo aby neoprávnene neviazali služby. [NRO] môžu uplatňovať na také podniky primerané opatrenia týkajúce sa limitov maloobchodných cien, opatrenia na kontrolu individuálnych taríf alebo opatrenia na orientáciu taríf smerom k nákladom

alebo cenám na porovnateľných trhoch, aby chránili záujmy koncových užívateľov pri súčasnej podpore účinnej hospodárskej súťaže.“

- 10 Článok 20 ods. 1 smernice univerzálnej služby upresňuje, že v zmluvnej oblasti sa táto smernica uplatňuje bez toho, aby boli dotknuté pravidlá Únie o ochrane spotrebiteľov a vnútroštátne pravidlá, ktoré sú v súlade s právom Únie.

Smernica 2005/29/ES

- 11 Článok 2 písm. d) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“) (Ú. v. EÚ L 149, s. 22) stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

...

- d) „obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom“... sú akékoľvek konanie, opomenutie, spôsob správania alebo vyjadrenie, obchodná komunikácia vrátane reklamy a marketingu obchodníka, priamo spojené s podporou, predajom alebo dodávkou produktu spotrebiteľom;

...“

¹² Podľa článku 4 tejto smernice:

„Členské štáty neobmedzia slobodu poskytovať služby ani neobmedzia voľný pohyb tovarov z dôvodov, ktoré spadajú do oblasti, ktorú aproximuje táto smernica.“

Vnútroštátna právna úprava

¹³ Článok 46 ods. 2 zákona o telekomunikáciách (ustawa — Prawo telekomunikacyjne) zo 16. júla 2004 (Dz. U. č. 171, position 1800), v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej (ďalej len „zákon o telekomunikáciách“) stanovuje:

„2. Predseda [UKE] môže telekomunikačnému podniku s významným postavením na maloobchodnom trhu uložiť na účely ochrany koncového užívateľa rozhodnutím tieto povinnosti:

...

(5) nezaväzovať koncového užívateľa, aby prijímal služby, ktoré sú preňho zbytočné.

...“

14 Článok 57 ods. 1 zákona o telekomunikáciách stanovuje:

„1. Poskytovateľ služieb nemôže podmieniť uzavretie zmluvy o poskytovaní verejne prístupných telekomunikačných služieb vrátane poskytovania pripojení k verejnej telefónnej sieti tým, že:

(1) koncový užívateľ uzavrie zmluvu o poskytovaní iných služieb alebo získa zariadenie u určitého poskytovateľa služieb.

...“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

15 Rozhodnutím z 28. decembra 2006 uložil predseda UKE spoločnosti TP ukončiť zistené porušenia práva, ktoré spočívali v tom, že uzavretie zmluvy o poskytovaní prístupu na širokopásmový internet „neostrada tp“ podmienila uzavretím zmluvy o telefónnych službách. Po podaní opravného prostriedku spoločnosťou TP potvrdil predseda UKE rozhodnutím zo 14. marca 2007 svoje rozhodnutie z 28. decembra 2006.

16 Žalobou podanou 13. apríla 2007 na Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (vojvodský správny súd vo Varšave) sa TP domáhala zrušenia oboch rozhodnutí predsedu UKE, pričom tvrdila, že článok 57 ods. 1 bod 1 zákona o telekomunikáciách bol napriek svojej nezlučiteľnosti so smernicou „univerzálnej služby“ uplatnený nesprávne. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie túto žalobu zamietol a rozhodol, že predseda UKE uvedený článok použil správne.

17 Dňa 8. januára 2008 podala TP kasačný opravný prostriedok proti uvedenému rozhodnutiu na Naczelny Sąd Administracyjny, ktorý rozhodol o prerušení konania a Súdnemu dvoru položil tieto prejudiciálne otázky:

„1. Umožňuje právo Spoločenstva členským štátom zaviesť pre všetky podniky, ktoré poskytujú telekomunikačné služby, zákaz podmieniť uzavretie zmluvy o poskytovaní služieb zakúpením inej služby (viazaný predaj), a najmä, nejde takéto opatrenie nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie cieľov, ktoré sleduje balík telekomunikačných smerníc [prístupová smernica, smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/20/ES zo 7. marca 2002 o povolení na elektronické komunikačné sieťové systémy a služby (smernica o povolení) (Ú. v. ES L 108, s. 21; Mim. vyd. 13/029, s. 337), rámcová smernica a smernica univerzálnej služby]?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku má [NRO] podľa práva Spoločenstva právomoc kontrolovať dodržiavanie zákazu stanoveného v článku 57 ods. 1 bodu 1 zákona [o telekomunikáciách]?”

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 18 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú smernice spoločného regulačného rámca o elektronických komunikáciách vykladať v tom zmysle, že bránia takej vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide vo veci samej, ktorá zakazuje podmieniť uzavretie zmluvy o poskytovaní služieb uzavretím zmluvy o poskytovaní iných služieb koncovým používateľom.
- 19 Z vnútroštátneho rozhodnutia vyplýva, že spor vo veci samej má svoj pôvod v tvrdeniach spoločnosti TP, podľa ktorých je článok 57 ods. 1 bod 1 zákona o telekomunikáciách nezlučiteľný najmä s článkami 15 a 16 rámcovej smernice, ako aj s článkami 10 a 17 smernice univerzálnej služby. Žalobkyňa vo veci samej totiž tvrdí, že posledné ustanovenia bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá všetkým hospodárskym subjektom — bez vyhodnotenia stupňa hospodárskej súťaže na trhu a nezávisle od ich postavenia na trhu — ukladá povinnosť, aby svoje služby neviazali.
- 20 Z toho vyplýva, že s cieľom odpovedať na položenú otázku treba podať výklad relevantných ustanovení rámcovej smernice a smernice univerzálnej služby.
- 21 V súlade s článkom 1 ods. 1 rámcovej smernice je cieľom tejto smernice vytvoriť harmonizovaný rámec na reguláciu elektronických komunikačných služieb, elektronických komunikačných sietí, pridružených zariadení a doplnkových služieb. Uvedená smernica stanovuje úlohy NRO a vytvára súbor postupov na zabezpečenie

harmonizovaného uplatňovania regulačného rámca v celej Únii. Rámcová smernica tak poveruje NRO špecifickými úlohami regulácie trhov elektronických komunikácií.

- 22 Podľa článku 15 rámcovej smernice, a najmä jej ods. 3, sú NRO povinné v úzkej spolupráci s Európskou komisiou vymedziť relevantné trhy v sektore elektronických komunikácií. V súlade s článkom 16 tejto smernice NRO vypracujú analýzu takto vymedzených trhov a určia, či na týchto trhoch prebieha efektívna hospodárska súťaž. Pokiaľ na trhu efektívna hospodárska súťaž neprebieha, NRO uloží regulačné povinnosti *ex ante* podnikom s významným vplyvom na danom trhu.
- 23 Pokiaľ ide o smernicu univerzálnej služby, treba zdôrazniť, že jej článok 1 ods. 1 stanovuje, že v rámci rámcovej smernice sa smernica univerzálnej služby vzťahuje na poskytovanie elektronických komunikačných sietí a služieb koncovým užívateľom. Jej cieľom je zaručiť prístupnosť kvalitných verejných služieb v celej Únii prostredníctvom účinnej hospodárskej súťaže a výberu a zaoberať sa okolnosťami, za ktorých nie sú potreby koncových užívateľov na trhu dostatočne uspokojované. Smernica univerzálnej služby zakladá práva koncových užívateľov a zodpovedajúce povinnosti podnikov poskytujúcich verejne prístupné elektronické komunikačné siete a služby.
- 24 V súlade s článkom 10 ods. 1 smernice univerzálnej služby členské štáty zabezpečia, aby určené podniky pri poskytovaní zariadení a služieb doplnkových k tým, ktoré uvádzajú články 4, 5, 6, 7 a článok 9 ods. 2, stanovili uplatniteľné podmienky takým spôsobom, aby účastníci neboli povinní platiť za doplnkové služby alebo služby, ktoré nie sú pre požadovanú službu nevyhnutné alebo nie sú vyžiadané.
- 25 Článok 17 tejto smernice sa týka regulačných kontrol maloobchodných služieb. V súlade s ods. 1 tohto článku NRO uložia podnikom s významným vplyvom na

danom maloobchodnom trhu primerané regulačné povinnosti, pokiaľ NRO po vypracovaní analýzy trhu zistia, že na tomto trhu neexistuje účinná hospodárska súťaž a pokiaľ NRO dospejú k záveru, že povinnosti uložené podľa prístupovej smernice alebo článku 19 smernice univerzálnej služby nevedú k dosiahnutiu cieľov stanovených v článku 8 rámcovej smernice.

- 26 V tejto súvislosti článok 17 ods. 2 smernice univerzálnej služby predovšetkým stanovuje, že povinnosti uložené podľa odseku 1 tohto článku môžu obsahovať požiadavku, aby určené podniky nedôvodne neviazali svoje služby. Toto ustanovenie umožňuje NRO po konštatovaní, že na trhu neexistuje účinná hospodárska súťaž, uložiť regulačnú povinnosť podnikom s významným vplyvom na tomto trhu nedôvodne neviazať svoje služby.
- 27 Preto treba preskúmať, či vnútroštátna právna úprava, o akú ide vo veci samej, má vplyv na právomoci, ktoré dotknutý NRO odvodzuje z už citovaných ustanovení rámcovej smernice a smernice univerzálnej služby.
- 28 V tejto súvislosti treba skonštatovať, po prvé, že taká právna úprava, ktorá vo všeobecnosti a nediskriminačne zakazuje viazané predaje, nemá vplyv na právomoci dotknutého NRO vymedziť a analyzovať rôzne trhy elektronických komunikácií v súlade s ustanoveniami článkov 15 a 16 rámcovej smernice. Nemá tiež vplyv na právomoc zmieneneho NRO uložiť po vykonaní rozboru takéhoto trhu regulačné povinnosti *ex ante* podnikom s významným vplyvom na tomto trhu podľa článku 16 rámcovej smernice a článku 17 smernice univerzálnej služby.
- 29 Po druhé, ako zdôrazňuje predseda NRO a poľská vláda, zákaz, ktorý zakotvuje článok 57 ods. 1 bod 1 zákona o telekomunikáciách sa zameriava na zvýšenú ochranu

spotrebiteľov v ich vzťahoch s poskytovateľmi telekomunikačných služieb. NRO sú síce pri plnení svojich úloh sú povinné v súlade s článkom 8 ods. 4 písm. b) rámcovej smernice podporovať záujmy občanov Únie tým, že zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov, rámcová smernica a smernica univerzálnej služby však nestanovujú úplnú harmonizáciu aspektov, ktoré sa týkajú ochrany spotrebiteľa. Článok 20 smernice univerzálnej služby, ktorý sa vzťahuje na zmluvy uzavreté medzi spotrebiteľmi a poskytovateľmi elektronických komunikačných služieb, uvádza, že sa uplatňuje bez toho, aby boli dotknuté pravidlá Únie o ochrane spotrebiteľov a vnútroštátne pravidlá v tejto oblasti, ktoré sú v súlade s právom Únie.

30 Z toho vyplýva, že rámcová smernica a smernica univerzálnej služby nemôžu zakázať vnútroštátnu právnu úpravu, o akú ide vo veci samej, ktorá zakazuje podniku podmieniť uzavretie zmluvy o poskytovaní telekomunikačných služieb uzavretím zmluvy o poskytovaní iných služieb koncovým používateľom preto, aby chránila koncových používateľov.

31 Pokiaľ ide o súlad vnútroštátnej právnej úpravy, o akú ide vo veci samej, s právnou úpravou Únie týkajúcou sa oblasti ochrany spotrebiteľa, treba pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že smernica 2005/29 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá okrem určitých výnimiek a bez zohľadnenia osobitných okolností prejednávanej veci zakazuje akúkoľvek viazanú ponuku predávajúceho spotrebiteľovi (rozsudok z 23. apríla 2009, VTB-VAB a Galatea, C-261/07 a C-299/07, Zb. s. I-2949, bod 68).

32 V prejednávanej veci treba upresniť, že so zreteľom na skutočnosť, že sporné rozhodnutia vo veci samej boli prijaté pred dňom uplynutia lehoty na prebratie smernice 2005/29, sa táto smernica sa použije v prejednávanej veci až od tohto dňa, to znamená od 12. decembra 2007.

- 33 Z týchto úvah vyplýva, že na prvú otázku treba odpovedať tak, že rámcová smernica a smernica univerzálnej služby sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, akou je článok 57 ods. 1 bod 1 zákona o telekomunikáciách, ktorá zakazuje podmieniť uzavretie zmluvy o poskytovaní služieb uzavretím zmluvy o poskytovaní iných služieb koncovým používateľom. Smernica 2005/29 sa však má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá okrem určitých výnimiek a bez zohľadnenia osobitných okolností prejednávanej veci zakazuje akúkoľvek viazanú ponuku predávajúceho spotrebiteľovi.

O druhej otázke

- 34 Vzhľadom na odpoveď na prvú prejudiciálnu otázku nie je potrebné odpovedať na druhú otázku.

O trovách

- 35 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica) a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/22/ES zo 7. marca 2002 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb (smernica univerzálnej služby) sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, akou je článok 57 ods. 1 bod 1 zákona o telekomunikáciách, (ustawa — Prawo telekomunikacyjne) zo 16. júla 2004 v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej, ktorá zakazuje podmieniť uzavretie zmluvy o poskytovaní služieb uzavretím zmluvy o poskytovaní iných služieb koncovým používateľom.

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“) sa má však vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá okrem určitých výnimiek a bez zohľadnenia osobitných okolností prejednávanej veci zakazuje akúkoľvek viazanú ponuku predávajúceho spotrebiteľovi.

Podpisy